

Nr 53.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående anslag dels till biträde inom finansdepartementet vid beredning av ärenden rörande sparbanksväsendet, dels ock till bestridande av kostnaderna för sparbanksinspektörens verksamhet; given Stockholms slott den 19 januari 1923.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 19 januari 1923.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, LINDERS, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson anför:

Frågan om ny sparbankslagstiftning, som icke vann sin lösning vid 1922 års riksdag, skall nu efter viss omarbetning av fjolårets förslag föreläggas riksdagen jämlikt Kungl. Maj:ts denna dag fattade beslut. Liksom enligt föregående års förslag förutsättes härvid, att tillsynen över sparbankerna uppdelas emellan länsstyrelserna, en var för sitt län, samt en ny befattningshavare, sparbanksinspektören, som förordnas av Kungl. Maj:t.

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 42 häft. (Nr 53—54.)

Till bestridande av kostnaderna för sparbanksinspektörens verksamhet skola rikets sparbanker enligt 65 § i förslaget vara skyldiga att årligen erlægga bidrag enligt bestämmelser, som meddelas i administrativ ordning. Sparbanksinspektören skall emellertid, på sätt jag den 3 februari 1922 vid remitterande till lagrådet av 1922 års förslag närmare utvecklat, icke blott vara ett tillsynsorgan, utan han skall även, i den mån hinder ej möter, hava att inom finansdepartementet handlägga där förekommande sparbanksfrågor. På grund härav kunna kostnaderna för sparbanksinspektörens verksamhet icke helt läggas å sparbankerna utan böra fördelas emellan dem och statsverket.

I en till 1922 års riksdag avlåten proposition, nr 148, framlade ock Kungl. Maj:t för riksdagen förslag till ordnande av denna kostnadsfråga. Jag finner icke anledning att frångå de allmänna grunderna för detta förslag; i huvudsaklig överensstämmelse härmed synas ifrågasvarande kostnader böra bestridas på följande sätt.

Statsverket torde böra vidkännas kostnaderna för avlöning jämte dyrtidstillägg åt sparbanksinspektören i hans egenskap av föredragande inom finansdepartementet i ärenden rörande sparbanksväsendet ävensom deltaga i vissa kostnader, såsom för hyra, expenser m. m. Statsverkets andel i sistnämnda kostnader torde tillsvidare kunna fullgöras på sådant sätt, att lokal med uppvärmning och belysning tilhandahålles inom finansdepartementet.

Sparbanksinspektören torde i avseende å tjänsteställning böra likställas med tjänsteman i 20:e lönegraden enligt avlöningsreglementet den 22 juni 1921 för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen. Då befattningen bör uppföras på extra stat, skall följaktligen sparbanksinspektörens begynnelselön uppgå till 10,020 kronor, varav en tredjedel torde böra beräknas för inspektörens tjänstgöring såsom föredragande inom finansdepartementet. Å statsverket bör ock stanna en tredjedel av kostnaden för dyrtidstillägg till inspektören.

De kostnader, med undantag för dyrtidstillägg, som skola gäldas genom bidrag från sparbankerna, kunna för år beräknas sålunda:

$\frac{2}{3}$ av avlöningen till sparbanksinspektören	kronor	6,680
Avlöning till ett kontorsbiträde, kvinnligt,	»	2,040
Vikariatsersättningar, expenser m. m.	»	3,000
Rese- och traktamentsersättningar	»	5,000

Summa kronor 16,720.

Vad angår kostnaderna för dyrtidstillägg åt sparbanksinspektören och kontorsbiträdet kunna de, enligt av Kungl. Maj:t i proposition nr 2 till innevarande års riksdag föreslagna grunder, i sin helhet beräknas till i runt tal respektive 1,900 och 400 kronor för hela budgetåret 1923—1924. En tredjedel av kostnaden för dyrtidstillägget åt sparbanksinspektören skulle, enligt vad förut sagts, bestridas av statsverket, medan två tredjedelar av samma kostnad jämte hela kostnaden för dyrtidstillägg åt kontorsbiträdet torde böra bestridas av sparbankernas bidrag. Jag förutsätter givetvis, att dyrtidstilläggen skola utgå efter de för befattningshavare vid nyreglerade verk gällande grunder.

Då sparbanksinspektören skall börja sin verksamhet först vid den föreslagna lagens ikraftträdande den 1 januari 1924, torde å riksstaten för budgetåret 1923—1924 böra för avlöning till sparbanksinspektören i dennes egenskap av föredragande inom finansdepartementet i ärenden rörande sparbanksväsendet anvisas ett extra anslag av 1,670 kronor. Statsverkets bidrag till dyrtidstillägg för sparbanksinspektören torde böra bestridas från det allmänna anslag till dyrtidstillägg, vilket lärer komma att uppföras under sjunde huvudtiteln.

Kostnaderna i övrigt för tiden 1 januari—30 juni 1924 för sparbanksinspektörens verksamhet torde, såsom av det föregående framgår, kunna beräknas till 8,360 kronor jämte dyrtidstillägg, omkring 840 kronor, eller tillhoppa cirka 9,200 kronor. Beträffande den budgettekniska behandlingen av ifrågavarande kostnader skulle det vara riktigast, därest å budgetens inkomstsida bland egentliga statsinkomster, uppbörd i statens verksamhet, kunde uppföras en inkomsttitel, förslagsvis med benämningen »bidrag till sparbanksinspektörens verksamhet», till belopp av 9,200 kronor samt å utgiftssidan upptagas ett reservationsanslag å enahanda belopp att direkt utgå av samma bidrag. En dylik anordning synes också, sedan den föreslagna lagen hunnit komma i tillämpning, böra genomföras. Vad angår statsregleringsperioderna 1923—1924 och 1924—1925 torde det emellertid bliva nödvändigt att tillämpa en i viss mån annan ordning. Då sparbanks skyldighet att erlægga bidrag till bestridande av sparbanksinspektörens verksamhet på grund av 75 § i lagförslaget icke inträder, förrän den nya lagen blivit gällande för sparbanken, varom visshet måhända erhålles först i slutet av år 1924, kunna sparbankernas första bidrag, ehuru de skola utgå i förhållande till deras omslutning vid 1923 års utgång och avse år 1924 i dess helhet, icke till siffran fastställas och uttagas förrän under första halvåret 1925. Det kan sålunda redan nu förutses, att några bidrag från sparbankerna icke komma att inflyta under statsregleringsperioden 1 juli

1923—30 juni 1924. Att vid sådant förhållande i budgeten för nämnda period såsom inkomst upptaga dylika bidrag synes mindre riktigt. Å denna riksstat skulle sålunda ifrågavarande statsverksamhet komma till uttryck allenast å utgiftssidan, där ett anslag å 9,200 kronor torde böra uppföras. Anledning att giva detta anslag annan natur än reservationsanslag synes icke förefinnas. Dessa kostnader för sparbanksinspektörens verksamhet, som icke skola stanna å statsverket, torde kunna ersättas statsverket under påföljande statsregleringsperiod, då bidrag för två kalenderår böra inflyta.

Ehuru medel för nu ifrågavarande ändamål icke i vidare mån beräknats i statsverkspropositionen till innevarande års riksdag, än att under sjunde huvudtiteln i beräkning tagits ett anslag å 3,340 kronor till föredragande inom departementet av ärenden rörande sparbanksväsendet, torde dock tillgång till vad jämlikt ovanberörda grunder därutöver erfordras kunna å riksstaten beredas.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att å riksstaten för budgetåret 1923—1924 under sjunde huvudtiteln anvisa

dels till biträde inom finansdepartementet vid beredning av ärenden rörande sparbanksväsendet ett extra anslag av kronor 1,670,
dels ock till bestridande av kostnaderna för sparbanksinspektörens verksamhet ett extra reservationsanslag av kronor 9,200.

Vad föredragande departementschefen sålunda, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt, behagar Hans Maj:t Konungen bifalla samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:
Martin Philipson.
